

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 11

ЛАВОВИ У ВРЕМЕ РУЧКА

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne
LIONS AT LUNCHTIME

Text Copyright © 1995 by Mary Pope Osborne
Illustrations Copyright © 1995 by Sal Murdocca

Published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2006 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Пре ручка	9
2. Скачите, гнуови! Скачите!	17
3. Катастрофа	23
4. Блатна купка	28
5. Ха-ха	34
6. Цакум-пакум	41
7. Хеј, ћао	48
8. Њам	56
9. На врховима прстију	65
10. После ручка	75

*Шани Кори,
са захвалношћу за сву њену помоћ*

1. Пре ручка

Џек и Ени су се враћали кући из продавнице. Џеков ранац је био тежак. У њему се налазила велика тегла путера од кикирикија и векна хлеба.

„Хоћеш ли направити сендвич с путером од кикирикија и пекмезом?“, питала је Ени. „Или сендвич с путером од кикирикија и медом?“

Џек је заустио да одговори, али је застао.

„Ау, човече“, прошапутао је.

„Шта је било?“, упитала је Ени.

„Погледај *оно!*“, одвратио је Џек.

Прстом је показао према ивици шуме Жапчевог Рукавца. У сенци је стајала нека мала, нежна животиња. Изгледала је као сићушни јелен.

„То је знак“, прошапутала је Ени. „Сећаш ли се кад смо видели зеца? Он је био знак за Дивљи запад.“

Створење налик јелену одскакутало је у шуму.

Џек и Ени се нису ни тренутка премишљали. Пошли су за њим најбрже што су могли. Џека је тешки ранац лупкао по леђима док је трчао.

Напокон су застали и погледали око себе.

„Куда је отишла?“, упитао је он.

„Нигде је не видим“, одговорила је Ени.

„Аааууу!“, узвикнула је Ени. Показала је прстом увис.

Горе се видела чаробна кућица. Блистала је на подневном сунцу, на врху највишег дрвета

у шуми. Морнарске лествице од канапа клатиле су се у сенци под њом.

„Где је Моргана?“, упитала је Ени.

Моргана ле Феј им није махала са прозора. Није чак ни стајала на прозору.

„Не знам. Хајде да се попнемо“, предложио је Џек.

Попели су се уз лествице и ушли у кућицу на дрвету.

Сунчева светлост се пробијала кроз прозор. Осветлила је гомилу књига и два свитка у углу. На древним свицима била су записана решења загонетака које су Џек и Ени већ решили.

Џек је спустио свој тешки ранац.

„Да ли нам је Моргана оставила трећу загонетку?“, питала је Ени.

„Тражите некога?“, зачуо се благи глас.

Џек и Ени су се окренули.

„Моргана!“, ускликнула је Ени.

Моргана ле Феј се појавила ниоткуда. Изгледала је старински и прелепо на јакој светлости.

„Да ли и даље желите да постанете мајстори библиотекари?“, запитала је Џека и Ени. „Да бисте могли да ми помажете у послу?“

„Да!“, повикали су њих двоје углас.

„Дивно“, казала је Моргана. Затим је завукла руку у свој огртач и извадила свитак.

„Досад сте решили две загонетке“, наставила је. „Ево и треће.“ Предала је свитак Ени. „А

за ваше истраживање...“

Из огртача је извукла књигу и предала је Џеку. На насловној страни књиге писало је *Равнице Африке*.

„Африка?“, зачудио се Џек. „Одувек сам желео да одем тамо.“

Отворио је књигу. Он и Ени су зурили у слику.

На слици су била крда зебри, високе жирафе, велике животиње с роговима и нека сићушна створења налик јелену.

„Хеј, то је животињица која нас је довела овамо!“, узвикнула је Ени.

„Томсонова газела, рекла бих“, рече Моргана.

„А где су лавови?“, занимао се Џек.

„Сазнаћете“, одговорила је Моргана.

„Хмм... можда би ово путовање требало да испланирамо“, рекао је Џек.

Моргана се насмејала. „Не. Хајдете сад. Замислите жељу.“

Ени је показала на слику. „Желим да одемо тамо“, рекла је.

„Будите опрезни“, рекла је Моргана. „Отворите четворе очи.“

„Због чега?“, упитао је Џек.

„Због лавова, наравно“, одговорила је Моргана.

„Чекај!“, викнуо је Џек.

Прекасно.

Ветар је почео да дува.

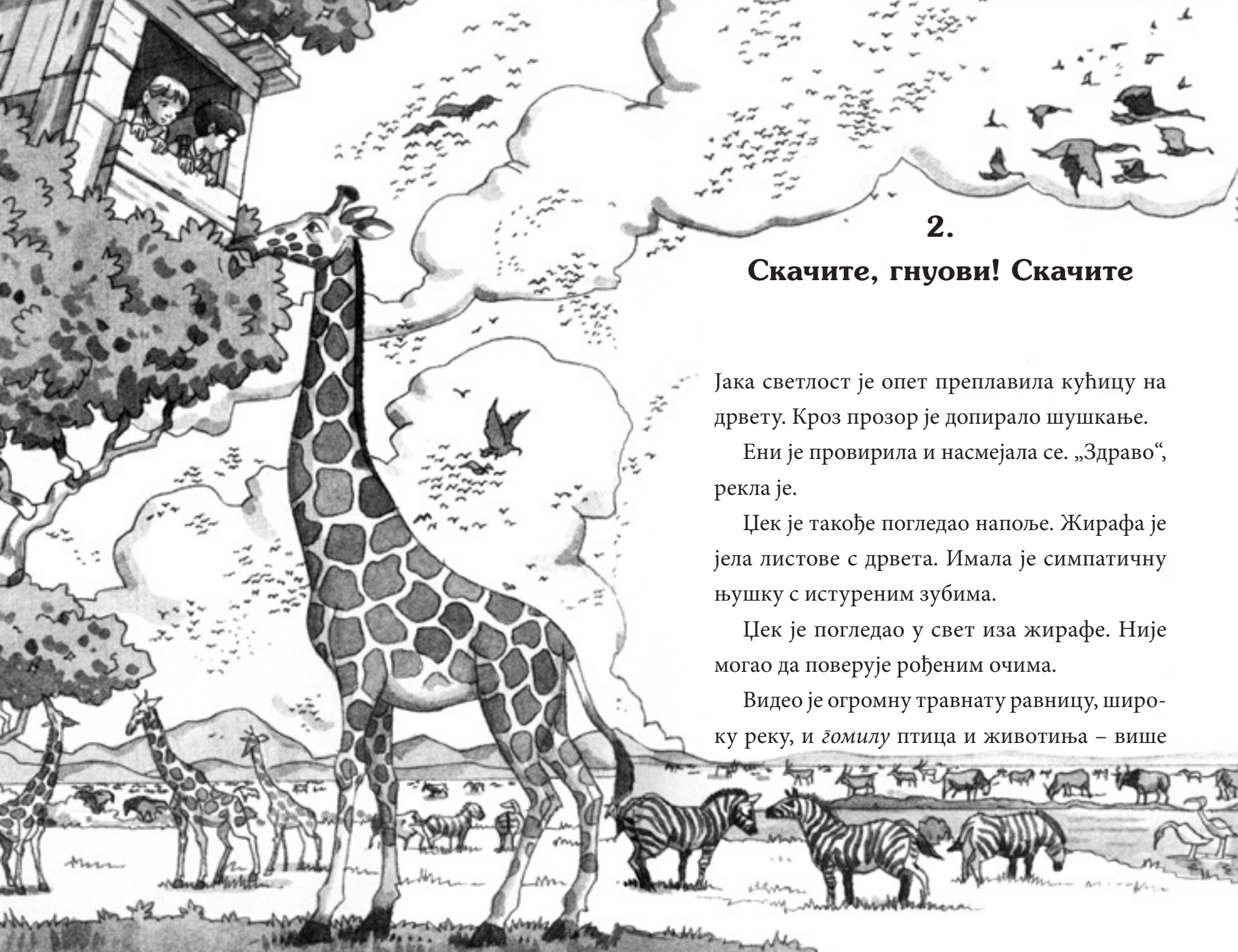
Кућица на дрвету је почела да се окреће.

Џек је чврсто зажмурио.

Кућица на дрвету се окретала све јаче и јаче.

А затим је све постало мирно.

Потпуно мирно.

2.

Скачите, гнуови! Скачите

Јака светлост је опет преплавила кућицу на дрвету. Кроз прозор је допирало шушкање.

Ени је провирила и насмејала се. „Здраво“, рекла је.

Џек је такође погледао напоље. Жирафа је јела листове с дрвета. Имала је симпатичну њушку с истуреним зубима.

Џек је погледао у свет иза жирафе. Није могао да поверује рођеним очима.

Видео је огромну травнату равницу, широку реку, и *гомилу* птица и животиња – више

него што је могао и да замисли на једном месту.

Жиране и зебре су се налазиле на обали реке на којој су били и Џек и Ени. Томсонове газеле и велике животиње с роговима биле су на другој обали.

„Где су лавови?“, упитао је Џек.

„Не знам“, одговорила је Ени. „Шта мислиш, је ли овде увек оволика гужва?“

„Хајде да сазнамо“, предложио је Џек.

Узео је књигу о Африци и погледао слику са животињама. Прочитао је наглас:

**Сваке године, у касно пролеће,
хиљаде зебри и газела и
милиони гну антилопа мигрирају
из сувих равница Танзаније
у Кенију.**

„Шта значи ’мигрирају’?“, питала је Ени.

Џек је гурнуо наочаре навише уз нос. „То значи да иду на неко друго место на одређени део године – као што птице иду на југ преко зиме.“

„Аха, добро“, схватила је Ени.

Џек је окренуо страну да би прочитао још.

**Пре него што стигну у безбедну
Кенију, морају да пређу реку Мару.
Зебре иду прве, затим гнуови.
Сићушне газеле препливавају
последње.**

„Ооо“, рекла је Ени тужним гласом.

„Шта је било?“, питао је Џек.

„Јадне гну антилопе.“ Погледала је кроз прозор. „Изгледају уплашено.“

На другој страни реке, рогате животиње су стајале на ивици стрме обале. Усплахирено су зуриле у воду која је брзо текла.

„Скачите, гнуови! Скачите!“, викала је Ени.

„Не буди блесава. Не могу да те чују“, рекао је Џек.

Проучавао је широку равницу. „Питам се где су лавови“, рекао је.

„Не знам. Али морам да идем“, рекла је Ени.

„Куда да идеш?“, питао је Џек.

„До реке, да им помогнем“, рекла је.

„Коме да помогнеш?“, питао је Џек.

„Оним гну антилопама с друге стране реке“, рекла је Ени. „Морам да им помогнем да *миџри-рају*.“

„Јеси ли ти шашава?“, рекао је Џек.

Ени је предала Џеку свитак и кренула напоље из кућице на дрвету.

„Стани мало!“, повикао је Џек. „Нисмо ни прочитали Морганину загонетку!“

Ени се зауставила на лествицама.

„Прочитај је сада“, рекла је.

Џек је одвио древни свитак и прочитао наглас:

**Ја сам цело златне боје
и слатко како само могу бити.
Али опасности се силне чувај
што ће мене окружити.
Шта сам ја?**

Ени је поново кренула низ лестве.

„Ени!“

„Потражићемо решење за секунд“, рекла је она.

„Шта то радиш?“, викао је Џек.

Али није могао да је заустави. Посматрао ју је како скаче с лествица. Затим је пошла кроз високу траву, између зебри и жирафа.

„Не могу да верујем каква је“, рекао је за себе. На брзину је ставио књигу о Африци у ранац.

Кренуо је низ лествице.

Када је ступио на земљу, опрезно се осврнуо око себе.

Жирафе су брстиле лишће с дрвећа.

Зебре су пасле траву.

Гомиле птица су махале крилима изнад његове главе.

Ово је у реду, помислио је. Само је имао једно питање:

Где су лавови?

3. Катастрофа

„Хајде, Џек!“, довикнула му је Ени. Већ је скоро стигла до реке.

„Само мало!“, повикао је. Хтео је да проучи жирафе и зебре.

Извукао је књигу о Африци и пронашао слику жирафа. Прочитао је:

Жирафа је највиша животиња на свету. Само јој ноге могу бити високе и преко метар и по, а копита могу бити величине тањира за ручавање. Жирафе имају веома јак ударац